

**SOSIALIDEMOKRAATTISEN DUUMARYHMÄN
SISÄISTÄ TAISTELUA KOSKEVAA
AINEISTOA ¹⁰⁷**

Valtakunnanduuman kuuden (kuuriasta valitun) sosialidemokraattisen työläisedustajan Badajevin, Malinovskin, Muranovin, Petrovskin, Samoilovin ja Shagovin sekä toisaalta Valtakunnanduuman sosialidemokraattisen edustajaryhmän muiden seitsemän jäsenen välillä on puhjennut taistelu. Sekä kuusikko että seitsikko ovat kääntyneet työläisten puoleen julistuksin pyytäen näitä harkitsemaan kysymystä ja lausumaan mielipiteensä.

Kysymystä on jo alettu käsitellä Pietarin työläisten keskuudessa, ja jotta se tapahtuisi menestyksellisesti, esitämme yhteenkokoammamme aineistoja ja mieltelmiä, jotka kiinnostavat jokaista oman marxilaisen järjestönsä kohtaloista huolehtivaa työläistä.

KENEN TAHTO?

Peruskysymys, mikä työläisten eteen nousee sosialidemokraattisen duumaryhmän hajaantumista koskevan kysymyksen yhteydessä, on kysymys duumaryhmän suhtautumisesta marxilaiseen kokonaisuuteen. Kenen tahdon tulee määrätä sosialidemokraattisen duumaryhmän päätökset, taktiikka ja menettely?

Maailman kaikkien sosialidemokraattisten edustajaryhmien kokemus antaa tähän kysymykseen selvän ja aivan kiistattoman vastauksen. Sosialidemokraattien duumaedustajat

ovat kyseessäolevan maan tietoisien ja yhteenliittyneen proletariaatin tahdon läpiviejiä. Päätökset, jotka eturivin proletariaatti on tehnyt ja joita se vie läpi kaikessa taloudellisessa ja poliittisessa taistelussaan, ovat *velvoittavia* sosialidemokraattiselle duumaedustajistolle. Parlamentin edustajat, jotka ovat joutuneet ristiriitaan tietoisien, yhteenliittyneen, eturivin proletariaatin tahdon kanssa, luopuvat valtuuksistaan, s.o. kieltäytyvät edustajan nimityksestä.

Ennen kaikkea on käsitettävä selvästi ja painettava lujasti mieleen nämä yleiset perusmääritelmät, joista kaikki marxilaiset koko maapallolla ovat yhtä mieltä, ettei kaikenlaisten kelvottomien ihmisten annettaisi sotkea ja hämätä kiistakysymystä.

Jos joku alkaa puolustaa sitä, että Duuman sosialidemokraattien ei tarvitse olla riippuvaisia yhteenliittyneiden ja tietoisien työläisten enemmistön tahdosta, niin hän näyttää heti olevansa marxilaisen organisaation vihollinen ja sosialidemokraattisten työläisten kaikkinaisen yhtenäisyyden, kaikkinaisen yksimielisen toiminnan rikkoja.

Nyt herää kysymys, kuinka meidän, venäläisten työläisten, on siis määriteltävä Venäjän tietoisien ja yhteenliittyneiden sosialidemokraattisten työläisten enemmistön tahto ja päätökset?

MIKA ON VENÄJÄN TIETOISTEN TYÖLAISTEN ENEMMISTÖN TAHTO?

Yhtenäiseksi poliittiseksi kokonaisuudeksi yhdistyneen proletariaatin tahdon määrittelemisen pohjana maailman kaikissa maissa ovat seuraavat tunnusmerkit.

Ensiksikin, työväenlehdet. Yksiä tai toisia työväenlehtiä tukemalla proletariaatti määrittelee poliittisen tahtonsa, määrittelee, mitä suuntausta se kannattaa.

Toiseksi, parlamenttivaalit. Eri maissa on voimassa erilainen vaalilaki, mutta usein voidaan erehtymättä määritellä, *millaisia edustajia* työväenluokka valitsee. Työläisten valitsemien edustajain *suunta ilmentää* proletariaatin *tahtoa*.

Kolmanneksi, kaikenlaiset työväenliitot ja -yhdistykset, erittäinkin ammattiliitot, jotka käyvät taistelua pääomaa

vastaan, tekevät mahdolliseksi sen, että voidaan päätellä, mikä on proletariaatin tahto.

Neljänneksi, proletariaatin tahdon tarkimpia määrittäjiä Länsi-Euroopassa ovat sosialististen puolueiden päätökset, puolueiden, jotka toimivat julkisesti ja joiden jäsenistö on kaikille tunnettu.

Kuten tiettyä, Venäjällä ei ole julkista sosialidemokraattista puoluetta, yksinpä kadettipuolueettakin meillä pidetään kiellettyinä. Sen tähden väkeä, joka hyökkäilee „maanalaisuutta” vastaan tai luopuu siitä taikka puolustelee siitä kieltäytymistä, meillä Venäjällä nimitetään likvidaattoreiksi, s.o. luopioiksi, työväenorganisaation hävittäjiksi.

Tarkastelkaamme, minkälaiset ovat Venäjän eturivin työläisten tahtoa osoittavat *asiatiedot*.

MITÄ II, III JA IV VALTAKUNNANDUUMAN VAALIT PUHUVAT PROLETARIAATIN TAHDOSTA?

Taantumuksellista työläisten ja talonpoikaiston toisistaan erottamista silmälläpitäen Venäjän vaalilain perusteella on saatettu voimaan työväenkuuriat, s.o. erilliset vaalit työläisten keskuudessa. Mutta tällä tavalla tulee vieläkin nopeammin määritellyksi työläisten tahto, sillä he lähettävät Duumaan miehiä, jotka hyväksyvät heidän katsomuksensa ja suuntansa.

Sen vuoksi *kaikki työväenkuuriasta* valitut edustajat niin II:ssa, III:ssa kuin IV:ssäkin Valtakunnanduumassa ovat olleet *sosialidemokraatteja*. Kaikkien kehittyneiden ihmisten (poliittisesti epärehellisiä lukuunottamatta) on ollut pakko tehdä tästä se johtopäätös, että Venäjän työväen tahdon mukaista on se, että kuljetaan yksimielisinä ja uskollisesti yhdessä sosialidemokraattien kanssa.

Mutta *mitä* sosialidemokratian *sisällä olevaa* suuntaa työläiset ovat kannattaneet?

Siihen saadaan selvä vastaus, kun lasketaan yhteen työväenkuuriasta valittujen edustajain *suuntaa* koskevat tiedot. Toisessa Duumassa oli tällaisia edustajia 23, heistä oli bolshevikkeja 11 (s.o. 47%). Tiedetään, että juuri siihen aikaan, keväällä 1907, oli tarkoin laskettu ja tarkistettu, että bolshevikit olivat työväenpuolueessa enemmistönä.

Kolmannessa Duumassa, vaalilain muuttamisen jälkeen, oli 8 työväenkuurian edustajaa, heistä 4 bolshevikkia (s.o. 50%). Neljännessä Duumassa oli 9 työväenkuurian edustajaa, heistä 6 bolshevikkia (s.o. 67%).

Siis kuuden vuoden kuluessa, vuodesta 1907 vuoteen 1912, jolloin intelligenssi pakeni sosialidemokratian *riveistä*, työläiset siirtyivät *yhä enemmän* bolshevikkien puolelle.

Enemmän kuin kaksi kolmannesta Venäjän työläisistä kannattaa samoja katsomuksia ja samaa suuntaa kuin *kuusi* IV Duuman työläisedustajaa (työväenkuuriasta valittua edustajaa): Badajev, Malinovski, Muranov, Petrovski, Samoilov ja Shagov. Näiden puolella on poliittiseen elämään osallistuvien tietosten työläisten *valtava enemmistö*.

Intelligentit ovat paenneet marxilaisesta organisaatiosta, yrittäneet likvidoida sen. Työläiset ovat loitonneet likvidaatoreista. Vain epärehelliset ihmiset saattavat kieltää tämän tosiasian.

KETÄ OVAT EDUSTAJAT?

Samana päivänä, jolloin sanomalehdissä julkaistiin toisaalta 6 edustajan julkilausuma * ja toisaalta heidän vastustajiensa julkilausuma, riensi likvidaattorien sanomalehti (60. numerossaan) esittämään 7 edustajan puolustusperusteeksi sen väitteen, että seitsemän edustajan puolella on *yhtä paljon* työläisten ääniä kuin kuudenkin puolella.

Meidän lehdessämme (№ 13) julkaistiin samoihin aikoihin tietoja, jotka tyrmäsivät likvidaattorit kokonaan asemistaan ja tekivät heidän esittämänsä „perusteen” aivan merkityksettömäksi.

Nämä numerotiedot osoittavat työläisten lukumäärän niissä kuvernementeissa, joista Duumaan on valittu sosialidemokraattiset edustajat, ja antavat selvän käsityksen siitä, kumman sosialidemokraattisen edustajaryhmän osan kannalla on enemmän ja vieläpä kuinka paljon enemmän työväen ääniä.

* Ks. tätä osaa, ss. 443—445. *Toim.*

Tässä nämä tiedot:

Kuvernementit	Edustajain sukunimet	Tu h a n s i s s a		
		Työläisten lukumäärä tehdastar- kastajain tietojen mukaan	Vuori- teolli- suus	K a i k k i- a a n
Moskovan	Malinovski	348	3	351
Vladimirin	Samoilov	202	3	205
Pietarin	Badajev	170	27	197
Jekaterinoslavin	Petrovski	33	85	118
Kostroman	Shagov	91	—	91
Harkovin	Muranov	45	1	46
	<i>Yhteensä</i>	889	119	1.008
Varsovan	Jagello	78	—	78
Donin alue	Tuljakov	18	41	59
Ufan	Haustov	6	31	37
Taurian	Burjanov	10	10	20
Irkutskín	Mankov	2	11	13
Tiflisiin	Tshheidze	5	—	5
Karsin ja Batumin alueet	Tshhenkeli	1	1	2
	<i>Yhteensä</i>	120	94	214

Koska edustaja Jagello ei kuulu 7 edustajan joukkoon, siksi kun hän ei ole sosialidemokraatti eikä hänellä ole päätösvaltaista ääntä 6 ja 7 edustajan välisiä suhteita koskevassa kysymyksessä ja kun hän sitä paitsi on päässyt Duumaan vastoin Varsovan kaupungin työväen valitsijamiesten enemmistön tahtoa, niin Varsovan kuvernementin työläisten lukumäärää ei voida laskea 7 edustajan kannalla olevien työläisten äänien joukkoon.

Täten saadaan tulokseksi, että 1 miljoonasta 144 tuhanesta äänestä 7 edustajan osalle tulee kaiken kaikkiaan 136 tuhatta eli 11,8 prosenttia eli noin *kymmenesosa*, mutta 6 edustajan osalle tulee 1 miljoona 8 tuhatta ääntä eli 88,2 prosenttia eli noin *yhdeksän kymmenesosa*.

Likvidaattorien jyrkkä väite työväen äänten tasanjakautumisesta on tullut täydellisesti kumotuksi.

Millaisia vastaväitteitä he nyt esittävät?

Heidän vastauksensa on sellainen, että sen sietää toistaa kokonaisuudessaan, ja se voidaan selittää vain sillä, että heidän asemansa on toivoton.

„*Sivuuttaen kysymyksen näiden numeroiden oikeellisuudesta ja merkityksestä toteamme...*”— sanoo hra F. „Novaja Rabotshaja Gazetan” 61. numerossa.

Herrat, tehän puhuite työläisten äänten määrästä, teille esitettiin numerotietoja, ja te jätätte ne sivuun.

Tuskin hän oli ehtinyt sen sanoa, kun seuraavassa numerossa (№ 62) julkaistiin lausunto, jonka johdosta et voi muuta kuin levitellä käsiäsi.

„*Tämän väittämän aritmeettisesta puolesta lehtemme eilen jo sanoi sanansa*”.

Sivuuttaminen merkitseekin „sanansa sanomista”. Kuinka yksinkertaisiksi herrat likvidaattorit oikein ihmisiä luulevat?

Esittäessämme nuo yllä olevat numerot, joita likvidaattorit eivät ole voineet kumota, me emme puhuneet sanaakaan siitä erikoisesta merkityksestä, mikä vaalijärjestelmässämme on niillä kuvernementeilla, joista 6 työläisedustajaa on valittu. *Tosiasioiden* nolaamina likvidaattorit yrittävät puhua erikoisista etuoikeuksista, joita kesäkuun 3 päivän laki on suonut 6 edustajalle, he yrittävät puhua siitä, että me kumartelemme stolypinilaisten kuuriain edessä, että me pidämme vain kuutta edustajaa sosialidemokraattisina edustajina j.n.e.

Moisista väitteistä käytetään sängen määrättyä, joskin vähemmän säädyllistä nimitystä... Jääköön mokoma sanomatta!..

Työläisten lukumäärä kuvernementeissa on pysynyt entisellään. Niiden vertaileminen on mahdollista ja välttämätöntä.

Saksan sosialidemokratia tekee yhteenvedot menestykseltään vaalien perusteella, vaikka naisilla siellä ei olekaan äänioikeutta.

Kaikki tämä on niin selvää ja yksinkertaista, että ihmetellä täytyy, ketä likvidaattorit aikovat sotkea noilla „perusteillaan”.

MILLAISEN TYÖLÄISTEN TAHDON ILMAUKSENA OVAT TYÖVÄENLEHDET VENÄJÄLLÄ?

Kaikki tietävät, että vuosien 1908—1910 masennus- ja hajaannuskauden jälkeen Venäjällä alkoi syntyä työväenlehtiä vuodesta 1911 lähtien ja että ne voimistuivat vuonna 1912.

Tarkastelkaapa vuotta 1912. Ennen muita syntyi ja vakiintui viikkolehti „Zvezda”¹⁰⁸, joka alkoi sitten ilmestyä 2 kertaa viikossa ja valmisteli jokapäiväisen „Pravdan” syntymistä. „Pravda” syntyi työväen *tavattoman voimakkaan* kannatuksen ansiosta huhtikuussa 1912. Tämä lehti liitti ympärilleen tietoisten työläisten enemmistön. Sen suunta oli yhteenliittyneiden ja tietoisten proletaarien *enemmistön* suunta.

Vuonna 1913 ilmaantui jo *kaksi* saman suunnan yleisvenäläistä sanomalehteä. Työväen osoittaman kannatuksen suunnaton voimistuminen synnytti Moskovassa *samaa* suuntaa edustavan „Nash Putj” lehden.

Toinen suunta, likvidaattorien suunta, sai vasta vuoden 1912 *syksystä* lähtien, peräti heikkojen viikkolehtien jälkeen, ilmestymään „Lutsh”-nimisen päivälehden.

Tosiasiat vahvistavat siis kumoamattomasti sen, että työläisten *enemmistö* liittyi paljon aikaisemmin „Pravdan” ympärille. Likvidaattorien lehden perustaminen oli myöhäisempi hanke, *taistelua* enemmistön *tahtoa vastaan, hajotustyötä*, t.s. vähemmistön haluttomuutta alistua enemmistön tahtoon.

Jokainen työmies ymmärtää, että kun samassa kaupungissa perustetaan *toinen* sanomalehti, joka pyrkii horjuttamaan ensin perustettua, niin sillä *rikotaan* proletariaatin toiminnan *yhtenäisyyttä*. *Yksikään* Euroopan sosialidemokraattinen puolue ei anna asioiden mennä niin pitkälle.

MILLAISEN TYÖLÄISTEN TAHDON ILMAUKSENA OVAT TYÖVÄENLEHTIEN HYVÄKSI SUORITETUT VAROJEN KERÄYKSET?

Porvarilliset sanomalehdet pysyvät pystyssä suurten pääomien varassa. Työväenlehdet pysyvät pystyssä työläisten itsensä keräämillä varoilla.

Luovuttamalla varoja yhden taikka toisen julkaisun, yhden tai toisen sanomalehden julkaisemista varten työläiset määrittelevät selvästi tahtonsa.

Sen tähden Venäjän työläisten keskuudessa työväenlehtien hyväksi toimeenpantujen varojen keräysten historia on eräs hyvin tärkeä työläisten tahdon ilmaus. Vain peräti kehittymättömät tai vilpilliset (kadettien ja likvidaattorien tapaiset) henkilöt voivat viitata kintaalla tälle historialle.

Tässä *työläisryhmien* suorittamia *keräyksiä* koskevat tiedot, jotka on julkaistu jo moneen kertaan ja jokainen kirjantaitoinen henkilö saattaa tarkistaa:

Työläisryhmien keräysten lukumäärä				
	„Pravdalle“	Moskova- laiselle lehdelle	Yhteensä	„Lutshille“
Vuosi 1912.....	620	5	625	89
Vuosi 1913 huhtik. 1 pv. asti.....	309	129	438	139
Vuosi 1913 huhtik. 1 päivästä lokakuuhun	1.252	261	1.513	328
<i>Kaikkiaan molempien vuosien aikana.....</i>	2.181	395	2.576	556

Nämä tiedot ovat *pitkältä* aikajaksolta. Ne käsittävät *koko* 1912 vuoden ja 9 kuukautta vuodelta 1913. Ne koskevat *koko Venäjää* *.

Mistä ne puhuvat? Epäilemättä siitä, että tietoisten työläisten keskuudessa ovat *täysin vallitsevina* „Za Pravdu“ lehden *kannattajat*, *kuuden työläisedustajan* kannattajat, likvidaattoruuden vastustajat.

Se, joka ei tunnusta tämän valtavan enemmistön päätöksiä, on työläisten tahdon rikkoja, hajottaja ja epäjärjestyksen aikaansaaja.

MILLAISESTA TYÖLAISTEN TAHDOSTA PUHUVAT PIETARIN AMMATTILIITOT?

Tunnettua on, että metallityöläiset ovat kaikkein kehittyneimpiä, eturivin työläisiä ei ainoastaan Pietarissa, vaan koko Venäjällä, eikä ainoastaan Venäjällä, vaan koko maailmassa.

* Kirjoituskokoelmassa „Marxilaisuus ja likvidaattoruus“ tähän kohtaan on liitetty alaviitteenä seuraava huomautus:

„Vuoden 1914 toukokuuhun mennessä oli pyörein luvuin: pravdalaisten kannalla 6.000 työläisryhmää ja likvidaattorien kannalla noin 1½ tuhatta ryhmää“.
Toim.

Kukaan ei voi kieltää sitä — ja likvidaattorit itsekin myönsivät metallityöläisten kokouspäivänä sen, — että metallityöläiset ovat koko Venäjän proletariaatin *avantkaarti* (etujoukko).

Mitä sitten Pietarin metallityöläisten kokous osoitti?

Oli hallinnon vaalit. Oli kaksi ehdokaslistaa.

Toisessa listassa, joka oli julkaistu likvidaattorien lehdessä ja jota tämä lehti ajoi läpi, oli *useita* tunnettujen likvidaattorien nimiä.

Toinen, „Pravdassa” julkaistu lista oli *likvidaattorien vastustajien* lista.

Likvidaattorit koettivat petoksella esittää listansa liiton hyväksymäksi, mutta petos ei heitä auttanut.

Metallityöläisten kokouksessa oli osapuilleen *3.000 henkeä*. Näistä kaiken kaikkiaan vain *150* äänesti likvidaattorien ehdokaslistan puolesta.

On selvää, että tietoisten, eturivin työläisten tahto tuli täydellisesti määritellyksi. Työläiset eivät halua kuulla puhuttavankaan likvidaattoruudesta.

Kirjapainotyöläisten liitto on Pietarin kaikista ammatti-liitoista ainoa, joka vielä pitää likvidaattorien puolta * ja on eristäytynyt koko Pietarin proletariaatista. Ja pantakoon merkille, ettei siinäkään suhteessa likvidaattoreilla kaikki ole enää „täysin kunnossa”. Paljonko palveluskuntalaisten, puuseppien, kulta- ja hopeaseppien, vaatturien, leipurien, arkkitehti- ja rakennustyöläisten, majatalojen palveluskuntalaisten y.m. keskuudessa on likvidaattorien ihailijoita? Paljonko heitä on ja missä? Paljonko tuollaisia ihailijoita on kulttuuri- ja valistuslaitoksissa? Eipä niitä näy! Ja kuitenkin, esiintyessään maanalaista toimintaa ja „lakkointoilua” vastaan sekä sotiessaan stolypinilaisten reformien suojassa tapahtuvan julkisen toiminnan puolesta, likvidaattorit väittivät, että kaikki legaalinen on heidän puolellaan! Entä ketä on seurannut työläissivistyneistö? Lehtemme edellisessä numerossa *106 työläisopiskelijaa* onnittelee kuutosryhmää ja tuomitsee likvidaattorit!

Seurattessaan likvidaattoreita seitsikkoon kuuluvat edustajat *rikkovat* työläisten enemmistön *tahtoa*. Sitä ovat todistaneeet sekä Duuman vaalit, sanomalehtien hyväksi

* Kirjoituskokoelmassa „Marxilaisuus ja likvidaattoruus” on tähän kohtaan liitetty alaviitteenä seuraava huomautus:

„Nyt tämäkin liitto alkaa näköjään erkaantua likvidaattoreista”. *Toim.*

toimeenpannut varojen keräykset, metallityöläisten kokoukset että koko toiminta legaalisen liikkeen alalla ja parhailaan käynnissä oleva vakuutuskampanja (vakuutusalan viikkojulkaisun kannattaminen, kuuden työläisedustajan kehotuksesta).

Seitsemän edustajan, jotka *rikkovat* työläisten enemmistön tahtoa, täytyy muistaa, mihin jälkiseurauksiin kiertämättä johtaa se, että he vaatimalla vaativat *oman* tahtonsa toteuttamista työväen enemmistöä *vastaan*.

AATTEELLINEN YHTENÄISYYS

Likvidaattorien lehti kirjoittaa:

„Sosialidemokratia on tiettyä aatteellista yhtenäisyyttä, ja henkilöt, jotka eivät tunnusta sen aatteita, eivät kuulu siihen”.

Se on totta, mutta se ei vielä ole koko totuus. Sillä sosialidemokratia ei ole ainoastaan *aatteellista*, vaan myös *organisatorista* yhtenäisyyttä. Tämän voivat unohtaa vain likvidaattorit, s.o. ne, jotka eivät halua tunnustaa nimenomaan organisatorista kokonaisuutta, eivät välitä sen tahdosta, rikkovat sen päätöksiä j.n.e.

Meikäläiset likvidaattorit, ne juuri, jotka kirjoittelivat „Lutsh” lehteen ja kirjoittelevat „Novaja Rabotshaja Gazetaan”, ovat paljastaneet itsensä työväenjoukoille selvimmin sillä, että ovat nousseet vastustamaan venäläisten marxilaisten organisaatiota ja ryhtyneet taistelemaan päättäväisesti sitä vastaan.

Tämä Venäjän työläisten ainoa olemassaoleva poliittinen järjestö on useissa päätöksissään tuominnut jyrkästi likvidaattorit, nimenomaan siitä syystä, että heidän suhtautumisansa tähän järjestöön on sietämätöntä, että se on sekasortoa ja hajaannusta aiheuttavaa. Siitä on tehty päätökset sekä vuonna 1908, vuonna 1910 että vuonna 1912. Venäjän työläiset, joita luokkansa asiat kiinnostavat, tuntevat nuo päätökset. Mutta likvidaattorit eivät ole pitäneet ainoastaan tarpeettomana alistua näihin päätöksiin, vaan vieläpä he ovat kursailematta hyljeksineetkin niitä kaikessa toiminnassaan ja propagandassaan.

Juuri sen takia likvidaattorien lehti salasikin *organisaatiokysymystä* käsitellessään lukijoiltaan sen, että sosialidemokratia ei ole ainoastaan aatteellista, vaan myös organisaatio-

rista yhteenliittymistä. Likvidaattorit, jotka toimivat aivan erillään organisaatiosta, hyljeksivät sen päätöksiä ja tekevät pilkkaa itse sen olemassaolon tosiasiaistakin, katsovat luonnollisesti edullisemmaksi olla muistuttamatta siitä työläisille.

Mutta salatessaan tämän seikan lukijoiltaan likvidaattori-kirjailijan oli kuitenkin pakko tunnustaa, ettei mitenkään voida pitää sosialidemokratiaan kuuluvina niitä henkilöitä, jotka eivät tunnusta sen aatteita. Mutta juuri sellaista väkeähän herrat likvidaattorit ovatkin. Heidän aatteensa eivät ole sosialidemokraattisia aatteita, vaan ne ovat liberaalisen työväenpolitiikan aatteita. Kukaan ei voi missään eikä milloinkaan pitää sosialidemokratian aatteina opportunistien ja legalistien aatteita, niiden aatteita, jotka tyypistävät johdonmukaisia marxilaisia tunnuksia, saarnaavat vanhan organisaation hävittämistä ja uuden julkisen puolueen muodostamista kesäkuun 3 päivän komennon vallitessa.

Sekä järjestötoiminnallaan että epämarxilaisia aatteita propagoimalla likvidaattorit *ovat astuneet* sosialidemokratian *rajojen ulkopuolelle*.

Socialidemokratia on tiettyä organisatorista yhtenäisyyttä, ja henkilöt, jotka eivät alistu tämän organisaation kuriin, hyljeksivät sitä, hyljeksivät sen päätöksiä, eivät kuulu sosialidemokratiaan. Tämä on perussääntö.

Mutta oikeassa on liikoja löpötellyt likvidaattorikin. Hän on oikeassa kirjoittaessaan, että *henkilöt, jotka eivät tunnusta sosialidemokraattisia aatteita, eivät kuulu sosialidemokratiaan*. Aivan niin, hra likvidaattori. Te ette vain ole älynnyt sitä, että nämä sanat koskevat ennen kaikkea ja lähinnä juuri teitä itseänne, teidän likvidaattoruus-aatteitanne.

LIKVIDAATTORIT JA PORVARISTO

Jos joku alkaisi epäillä tuota, niin hänen tulisi ennen kaikkea kiinnittää huomio siihen, kuinka porvarilliset poliitikot ja porvarillinen lehdistö suhtautuvat likvidaattoruuteen, tämän aatteisiin sekä taisteluun, jota se käy marxilaista työväenorganisaatiota vastaan. Jokainen porvarilliseen lehdistöön tutustuva tulee varsin nopeasti vakuuttuneeksi siitä, että *jokainen likvidaattorien esiintyminen marxilaisia vastaan saa osakseen porvariston taholta kokonaisen ylistelyn ja ihailun tulvan*. Porvaristo otti

ilomielin vastaan likvidaattorien esiintymiset vanhaa organisaatiota vastaan, se ryhtyi riemumielin kannattamaan näiden sotaretkeä lakkoilevia työläisiä vastaan, „lakkointoi-lua” vastaan.

Mutta likvidaattoreita kehuessaan ja ylistäessään porvarillinen lehdistö ei ole voinut salata itseltään erästä murheellista seikkaa. Sen on ollut pakko tunnustaa, että likvidaattoruus, joka niin kovin miellyttää porvarillisia liberaaleja (kaukaa kalamies kalamiehen tuntee!), on vain intelligenttivirtaus, jolla ei ole mitään menestystä työläisjoukkojen keskuudessa. Se murehduttaa suuresti liberaaleja, mutta sen tulee ilahduttaa jokaista tietoista työläistä!

Katsokaa, minkä arvion „Retsh”, porvarillisten liberaalien pää-äänenkannattaja, on antanut sosialidemokraattisen duumaryhmän tapahtumista.

Se sanoi suoraan, että seitsikon jäsenet ovat „socialidemokratian parlamentaarisia aineksia”, että he kuuluvat „parlamenttitoiminnan puolueeseen”, että „intelligenttiedustajien kanta on paljon harkitumpi”. Lyhyesti sanoen, herroja liberaaleja miellyttää paljon enemmän likvidaattorien ja „Novaja Rabotshaja Gazetan” asenne kuin kuuden työläisedustajan asenne.

„Kaikki he ovat välittömästi työläisten valitsemia”, sanovat liberaalit työläisedustajista, he edustavat „leppymättömien” ryhmää ja heidän tunnuksensa ovat työläisjoukoille paljon „tajuttavampia”.

Juuri tämä työläisedustajain „leppymättömyys” ja heidän välitön yhteytensä joukkoihin ei miellytäkään herroja liberaaleja. Ja he ruikuttavat, että „on syytä odottaa, että sosialidemokraattisen intelligenttisen parlamenttienemmistön on pakko antaa peräksi parlamentin ulkopuoliselle työväen enemmistölle”.

Herrat liberaalit haluaisivat sydämensä pohjasta, että nykyisessä kiistassa pääsisivät voitolle „maltilliset”, „parlamentaarisen” taktiikan kannattajat, likvidaattorit, ja että nämä sitoisivat „suoraviivaisia” tunnuksia kannattavien leppymättömien työläisedustajain kädet ja jalat!

Mutta liberaaliinkin tuntevat, että työväenluokka ja tämän uskollisuus tyypistämättömiä tunnuksia kohtaan ovat sinä esteenä, jonka vuoksi eivät voi toteuttaa likvidaattorien ja liberaalien haaveet opportunistien voitosta sosialidemokratian sisällä.

YHTEENLIITTYNEIDEN MARXILAISTEN PÄÄTÖS

Proletariaatin enemmistön tahtoa rikkovat seitsemän edustajaa kiertävät arkaillen sen, että kuutosryhmä toimii tämän enemmistön tahdon mukaisesti.

Esitämme jo julkaistun marxilaisten päätöksen:

„Neuvottelukokous katsoo, että sosialidemokraattisen edustajaryhmän *yhtenäisyys* duumatoiminnan alalla *on mahdollinen ja välttämätön*.

Kuitenkin neuvottelukokous toteaa, että *7 edustajan menettely uhkaa* vakavasti edustajaryhmän *yhtenäisyyttä*.

Käyttäen hyväkseen satunnaista 1 äänen enemmistöä 7 edustajaa loukkaa Venäjän työläisten valtavaa enemmistöä edustavien 6 työläisedustajan alkeellisia oikeuksia.

Ahtaita ryhmäkuntaetujaan silmälläpitäen 7 edustajaa riistää kuudelta edustajalta mahdollisuuden puhua Duuman puhujalavalta työväen elämän tärkeimmistä kysymyksistä. Hyvin useissa tapauksissa, jolloin sosialidemokraattinen edustajaryhmä on nimittänyt kaksi puhujaa tai useampia, ei 6 edustajaa ole saanut mahdollisuutta asettaa omaa puhejaansa, vaikka he ovat sitä vaatineet.

Jaotellaessa Duuman valiokuntien (esimerkiksi budjetti-valiokunnan) jäsenpaikkoja 7 edustajaa on samaten kieltäytynyt antamasta kahdesta paikasta toista paikkaa 6 edustajalle.

Kun edustajaryhmän puolesta valitaan edustajia työväenliikkeelle tärkeisiin laitoksiin, niin 7 edustajaa riistää yhden äänen enemmistöllä 6 edustajalta edustus-oikeuden. Edustajaryhmää palveleva henkilökunta valitaan aina yksipuolisesti (niinpä esimerkiksi on evätty vaatimus toisen sihteerin asettamisesta).

Neuvottelukokous katsoo 7 edustajan menettelytavan sel-laiseksi, joka synnyttää kiertämättä kahnasta edustajaryhmässä, häiritsee yhtenäistä toimintaa ja johtaa ryhmän hajaantumiseen.

Neuvottelukokous esittää mitä jyrkimmän vastalauseensa 7 edustajan tällaista menettelytapaa vastaan.

6 edustajaa edustaa Venäjän työläisten valtavaa enemmistöä ja toimii täysin tuon enemmistön järjestyneen etujoukon poliittista linjaa vastaavasti. Sen vuoksi neuvottelukokous katsoo, että sosialidemokraattisen edustajaryhmän

yhtenäisyys duumatoiminnan alalla voidaan säilyttää *vain siten, että* edustajaryhmän molemmat osat *ovat täysin tasa-arvoisia*, ja vain sillä ehdolla, että 7 edustajaa luopuu alistamispolitiikasta.

Niistä sovittamattomista erimielisyyksistä huolimatta, joita on muullakin eikä yksin duumatoiminnan alalla, *neuvottelukokous vaatii edustajaryhmän yhtenäisyyttä* sen kahden osan tasavertaisuuden perustalla, niinkuin edellä on mainittu.

Neuvottelukokous kehottaa tietoisia työläisiä *lausumaan mielipiteensä* tästä tärkeästä kysymyksestä sekä *edistämään kaikin voimin* edustajaryhmän *yhtenäisyyden säilyttämistä*, minkä ainoana mahdollisena perustana on 6 työläisedustajan tasavertaisena pitäminen” *.

Tässä päätöksessä on työväen edustajain kautta määriteltä selvästi ja tarkasti enemmistön tahto, josta olemme edellä jo yksityiskohtaisesti puhuneet.

Vain *puolueettomat* sosialidemokraatit voivat rikkoa tätä tahtoa vastaan. *Vain likvidaattorit* saattavat neuvoa seitsikköä toimimaan *omalla vastuullaan*, niinkuin toimivat työväenorganisaation hajottajat ja sekasortoon saattajat.

TOIMINTAMME EDUSTAJARYHMÄN SISÄLLÄ

6 edustajaa on jättänyt työläisten ratkaistavaksi kysymyksen painostuksesta, jota duumaryhmän satunnainen enemmistö heihin nähden harjoittaa edustajaryhmässä.

He esittivät hämmästyttäviä tosiasioita edustajaryhmän elämästä. Entä mitä 7 edustajaa vastasi heille?

Sen asemesta, että olisivat esittäneet suoran ja selvän selityksen ja kumonnet 6 edustajan mainitsemat tapaukset, jolloin näiden toimintaa Duumassa on rajoitettu, 7 edustajaa ryhtyi luettelemaan monia tapauksia, joissa rajoitusta ja alistamista ei ole harjoitettu.

Kieltämättä edustajaryhmässä on ollut tapauksia, jolloin 6 edustajan kanta on otettu huomioon, ja ellei edes tätä olisi tapahtunut, niin se olisi ollut jo suoranaista proletariaatin

* Ks. tätä osaa, ss. 421—422. *Toim.*

pilkkaamista, eikä sellainen tilanne olisi voinut jatkaa edustajaryhmässä päivääkään.

Edustajaryhmän yhtenäisyys on mahdollista ja sovinnon aikaansaaminen on välttämätöntä, sen on osoittanut edustajaryhmän vuotuinen toimintakokemus.

Mutta tämä kokemus on osoittanut niin ikään sen, että 7 edustajaa, jotka horjuvat likvidaattoruuden puoleen eivätkä välitä työläisten enemmistöstä, ovat edustajaryhmässä sitoneet 6 edustajan kädet ja jalat.

6 edustajan esittämät tosiasiat, joista käy ilmi selvä kuva edustajaryhmän sisäisestä elämästä, ovat jääneet kumoamatta.

7 edustajaa: 1) yritti tehdä muutoksia sosialidemokratian ohjelmaan. He esimerkiksi puolustivat Duuman puhujalavalta kansallista kulttuuriautonomiamia, jonka kaikki marxilaiset hylkäsivät vuonna 1903.

2) Otti edustajaryhmään edustaja Jagellon myöntäen hänelle päätösvaltaisen äänioikeuden duuma-asioissa ja tahtoi antaa hänelle päätösvaltaisen äänioikeuden myös puolueasioissa, vaikka Jagello kuuluu toiseen järjestöön eikä kuulu sosialidemokratiaan.

3) Kielsi 6 edustajalta oikeuden pitää omaa sihteeriä näiden moneen otteeseen esittämistä vaatimuksista huolimatta.

4) Rajoitti kaikin keinoin 6 edustajan mahdollisuuksia esiintyä Duuman puhujalavalta.

5) Ei halunnut antaa 6 edustajalle edustusmahdollisuutta eräässä tärkeässä elimessä.

6) Rajoitti 6 edustajan osallistumista Duuman valiokuntien, muun muassa budjettivaliokunnan, työhön.

Kaikkeen tähän 7 edustajalla on vain yksi vastaus — tuo on ollut *asialle eduksi*.

On selvää, ettei Venäjän työläisten suurta enemmistöä edustavien 6 edustajan alistamista ja heidän toimintansa rajoittamista voida selittää sillä, että se on eduksi *työväen asialle ja sosialidemokratian asialle*.

Vakuuttavana osoituksena siitä, kuinka 6 edustajaa on duumaryhmässä alistettu, ovat tiedot sosialidemokraattisten edustajain osallistumisesta Duuman valiokuntiin.

26 valiokunnasta, joissa on sosialidemokraattisia edustajia:

6 edustajaa osallistuu 7 valiokuntaan; muut 7 edustajaa 13 valiokuntaan, mikä on miltei *kaksi kertaa enemmän*.

20 valiokunnasta, joista kussakin on yksi sosialidemokraattinen edustaja:

6 edustajaa osallistuu 7 valiokuntaan; muut 7 edustajaa 13 valiokuntaan, mikä on miltei *kaksi kertaa enemmän*.

Niissä valiokunnissa, joista kussakin on 2 sosialidemokraattista edustajaa:

6 edustajaa osallistuu 3 valiokuntaan; muut 7 edustajaa 6 valiokuntaan, mikä on *kaksi kertaa enemmän*.

3:ssa niistä molemmat edustajat ovat muiden joukosta.

6 edustajasta ei yksikään osallistu useampaan kuin kahteen valiokuntaan; muista taas:

Tshhenkeli on 6 valiokunnassa; Skobelev 6 valiokunnassa; Mankov 4 valiokunnassa.

MITÄ KUUTOSRYHMÄ VAATII?

Kuutosryhmä vaati omaa sihteerää; — toista paikkaa budjettivaliokunnan *kahdesta* paikasta; — kahden eikä yhden valitsemista erääseen tärkeään elimeen.

Seitsikko on tunnustanut, että *se ei ole tähän mennessä tyydyttänyt* näitä vaatimuksia ja on kieltäytynyt tyydyttämästä niitä.

Jokainen työläinen näkee, että nämä vaatimukset ovat ehdottomasti oikeudenmukaisia.

Seitsikko kadottaa luottamuksen, ellei se halua tyydyttää näitä oikeutettuja vaatimuksia!

Seitsikko on velvollinen myöntämään *tasa-arvoisuuden, täydellisen tasavertaisuuden* kuudelle työläisedustajalle, jotka toimivat *enemmistön tahdon mukaisesti*.

Vain tällä tavalla seitsikko, joka toimii *vastoin* enemmistön *tahtoa*, voi ottaa askeleen yhtenäisyyttä kohti edes duumatoiminnan alalla.

Työläisten on pakotettava seitsikko ottamaan huomioon enemmistön tahto!

YHTENÄISYYS DUUMASSA JA YHTENÄISYYS DUUMAN ULKOPUOLELLA

Duuman ulkopuolella voidaan yhtenäisyys saada aikaan vain yhtä tietä, työläissolujen yhtenäisyyden kautta, sitä tietä, että näihin työläissoluihin liittyvät kaikki, jotka haluavat vilpittömästi ja kunniakkaasti tehdä työtä työväenluokan hyväksi sen poliittisen organisaation johdolla. Pääsy näihin soluihin on kaikille avoinna. Jokainen, ken haluaa toimia yhteisymmärryksessä organisaation kanssa, voi ja hänen täytyy liittyä tällaiseen soluun. Vain näin voidaan toteuttaa yhtenäisyyttä työväenliikkeessä, *yhtenäisyyttä alhaalta käsin, yhtenäisyyttä käytännöllisessä työssä, taistelussa, keskinäisen valvonnan alaisena.*

Lehtemme on jo kauan sitten asettanut tämän tunnuksen ja puolustanut sitä kaiken aikaa. Kuitenkaan ei ole kuulunut mitään siitä, että likvidaattorit olisivat lähteneet tälle tielle, joka on heille aina avoinna, jos he tosiaan haluavat sosialidemokraattista toimintaa ja yhtenäisyyttä.

Mutta kuinka on yhtenäisyyden laita duumatoiminnassa?

Duumatoiminta saadaan yhtenäiseksi aina ja kaikkialla vain yhtä tietä: siten, että parlamenttiedustusto alistuu järjestyneiden työläisten enemmistön tahtoon. Mutta meillä likvidaattoruuteen kallistuvat 7 edustajaa eivät halua ottaa huomioon tuota tahtoa. He eivät halua ottaa huomioon järjestyneiden työläisten tarkkoja päätöksiä. He käyttävät mieluummin hyväkseen satunnaista yhden äänen enemmistöään alistaakseen 6 edustajaa, jotka ilmentävät työläisten valtavan enemmistön tahtoa ja toimivat täydessä aatteellisessa yhteisymmärryksessä marxilaisen organisaation kanssa.

Ainoana oikeana ulospääsynä näille ihmisille, jotka eivät välitä marxilaisesta kokonaisuudesta, olisi se, että he myös sanoisivat sen suoraan.

Mutta he katsovat paremmaksi käyttää hyväkseen näennäisesti kaikesta vastuusta vapaata asemaansa. He eivät ole ainoastaan välittämättä järjestyneiden työläisten päätöksistä, vaan he haluavat myös käyttää hyväkseen sitä, että heillä on *Duumassa enemmistö*, rikkoakseen päätökset, jotka ilmentävät Duuman ulkopuolista proletariaatin tahtoa.

Duumassa on yhtenäisyys mahdollista vain siinä tapauksessa, jos 7 edustajaa luopuu moisesta toimintatavasta.

Eihän 6 edustajaa muuta vaadikaan.

Yhtenäisyys duumatoiminnassa on mahdollista, sanovat meikäläiset toverit, jos 7 edustajaa, jotka eivät pidä marxilaisten päätöksiä itseään sitovina, lakkaavat painamasta meitä, jotka haluamme toimia marxilaisten tekemien aatteellisten päätösten mukaisesti.

Tällä pohjalla on yhtenäisyys mahdollinen.

Mutta vain tällä pohjalla. Ellei 7 edustajaa tyydytä näitä vaatimuksia, niin se merkitsee, että he haluavat tietoisesti ja avoimesti kahtiajakoa. Järjestyneiden työläisten valtaenemmistö, joka seuraa kuutosryhmää, niinkuin edellä on numeroilla todistettu, *suo* 7 edustajalle mahdollisuuden toimia sopimuspohjalla. 7 edustajan kieltäytyminen tällaisen sovinnon tekemisestä on samalla täydellistä ja lopullista *erkaantumista* myös marxilaisesta työväenorganisaatiosta. Se merkitsee, että 7 horjuvaa edustajaa on astunut täydellisesti hajaannusta aiheuttavan likvidaattoruuden pohjalle.

„Za Pravdu“ № 22,
lokakuun 29 pnä 1913

Julkaistaan „Za Pravdu“ lehden tekstin
mukaan, joka on tarkistettu vertailemalla
sitä kokoelmassa „Marxilaisuus ja likvi-
daattoruus“, 11 osa, Pietari, 1914,
julkaistuun tekstiin